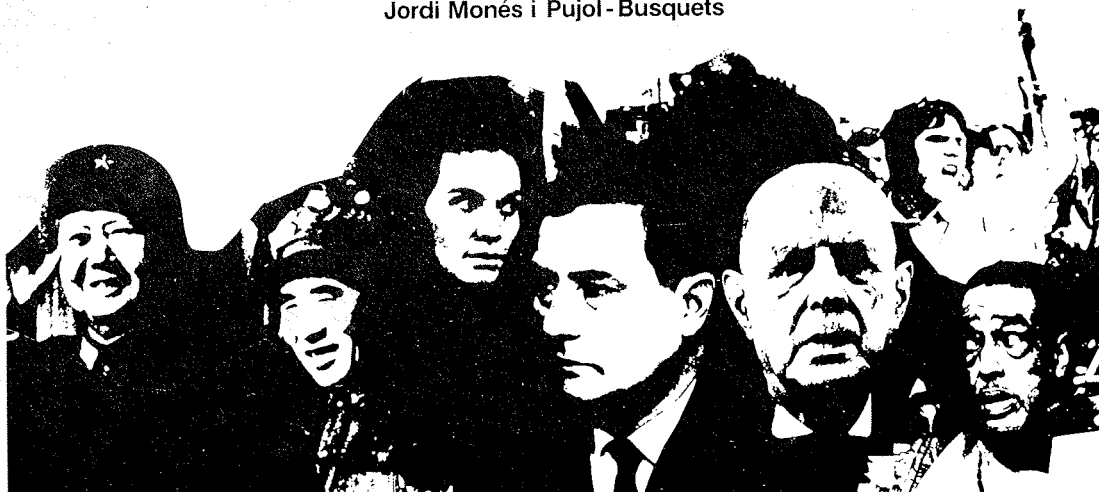

Ja han passat uns quants anys

Jordi Monés i Pujol - Busquets

Ja han passat uns quants anys, des d'aquella època que els joves de l'Europa Occidental vivien sota el signe dels Beatles, d'Evtusenko, de la guerra d'Algèria, de les primeres conquestes espaials i que es preocupaven, pel que fa al nostre món concret, per cercar lligams entre els moviments obrer i universitari que s'estaven gestant. El temps transcorregut i els canvis que s'han operat en la nostra societat, ens dona una certa perspectiva per intentar una aproximació a la versió badalonina de l'anomenada generació dels 60.

Aquest grup generacional, em refereixo als elements més conscienciats des de l'angle sòcio-polític, principalment universitaris procedents de les classes mitjanes, jugà un paper certament important en el desenvolupament de la vida cultural de la nostra ciutat. El seu paper resulta aparentment contradictori, però em fa la impressió que l'esmentat grup presentava alguns trets característics marcats pel moment històric, tant pel que

estava passant a dins de l'Estat Espanyol, com més enllà de les seves fronteres polítiques.

Aquestes petites digressions que us presento a continuació pequen a ben segur, de subjectivisme i vénen dictades per un individu que va viure de molt a prop les inquietuds d'aquella generació, al voltant dels anys 60, amb el ben entès que no hi pertanyo, almenys per l'edat.

Els joves badalonins de la generació dels 60, des de la perspectiva que ens interessa en aquest moment, presentaven una certa heterogeneïtat, —hi havia per entendre'ns dretes i esquerres— però el grup, al meu entendre, era molt més homogeni del que aquells joves imaginaven aleshores. Un dels trets que millor defineix aquella generació és la seva nulla vinculació, almenys d'una manera directa, amb la guerra dels tres anys, fet que contrastava amb la generació dels seus pares totalment marcada per la guerra civil.

No és estrany, doncs, que ambdues

generacions veiessin les coses de manera molt diferent i que els joves nascuts als anys quaranta, es mostressin molt crítics, especialment quant a les actituds morals, envers llurs pares, els quals pel fet de pertànyer a una generació vençuda es varen veure pràcticament obligats a refugiar-se en la família i en el treball quotidià, la qual cosa els portà indefectiblement cap a una actitud conformista i, per tant, conservadora, posició que afavoria indirectament la perpetuació del sistema polític instaurat a partir del 1939.

Trencar amb la generació dels seus pares, volia dir, en aquest cas concret, preocupació per la política i indirectament interès pel cinema i la literatura en els seus diferents vessants; en canvi, es preocupaven molt menys per les arts plàstiques i la música per exemple, almenys com a fet cultural.

Gràcies a una certa obertura del sistema econòmic que incidia més o menys en les actituds polítiques i sobretot en les relacions internacionals, hi havia majors possibilitats de contacte amb la naixent

Europa comunitària, situació que oferia oportunitats als joves per conèixer els costums, les ideologies i el sistema socio-polític dels països de l'Europa Occidental.

Atesa la situació política de l'Estat Espanyol i tenint en compte els canvis que s'estaven produint en les relacions entre els blocs, concretades fonamentalment ens els intents mutus per superar la guerra freda, resulta molt comprensible l'atracció que els joves sentien no solament per les democràcies occidentals i el liberalisme sinó també pels corrents polítics més radicals, especialment el marxisme, la qual cosa significava una actitud favorable envers els Estats que es trobaven sota l'òrbita soviètica, els quals servien generalment com a model de societat.

Al marge de les seves activitats político-culturals o simplement polítiques a nivell universitari, volien incidir, també, en el món del seu barri o ciutat, especialment en el camp cultural, malgrat les dificultats que plantejava la censura instaurada pel règim. Tot i amb això, en el cas específic badaloní, per una sèrie de

circumstàncies difícils de resumir i que queden, en part, aclarides en els estudis particulars d'algunes associacions, la generació dels 60 va ésser present en la vida cultural de la nostra ciutat i en fou, probablement, almenys a principis de la dècada dels 60, un dels protagonistes principals.

Educats en el marc de la societat franquista, reflectien, vulgues o no, malgrat el seu aparent cartesianisme, el tarannà maniqueista del sistema, tot i que acostumaven a situar-se a les antípodes del règim. Desconeixien i ingènuament menyspreaven tot allò que estava directament o indirectament relacionat amb la tradició cultural nostrada que consideraven burgesa i caduca o simplement folklòrica, actitud que només en comptats casos ha servit per ampliar horitzons més enllà de la carcassa ideològica del món hispànic, posició que, en general, ha marcat la trajectòria posterior d'aquesta generació no solament a nivell local, malgrat les aparences externes.

Amb les seves grandeses i febleses,

aquells joves donaren una bona empenta al món cultural badaloní d'ara fa vint anys. Amb les seves activitats, la nostra ciutat s'integrava a la vida cultural barcelonina, amb una personalitat pròpia, amb la qual cosa el món badaloní de la cultura eixamplava horitzons i se sortia del seu cofoisme tradicional.

Les pàgines que segueixen intenten reflectir la vida de Dikayos, Cine Club Studio i Joventut Musicals, grups en els quals la presència d'aquesta generació fou decisiva. Potser caldria dir que aquests joves no eren de tots aquells que sobretot des dels anys 50 intentaven trencar els motlles de la cultura oficial. Potser, com ja apuntava, la característica principal de la generació que avui recordem és la seva consciència de grup i la voluntat de superar una guerra que no havien viscut.

Aquest número de «Carrers dels Arbres», no es planteja, com en altres casos, la recuperació d'un passat més o menys llunyà, sinó de deixar constància escrita d'un passat més o menys recent.